

Р Е Ш Е Н И Е

№ 109

гр. София, 07 юни 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на четиринадесети май две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора ПЕТЯ МАРИНОВА,
след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ
наказателно дело № 323 по описа за 2021 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от Апелативна специализирана прокуратура и жалби на защитника на подсъдимите Й. Д. и Д. В. - адв.Е.М., от защитника на подсъдимия Г. Г. - адв.И. Е., от служебния защитник на подсъдимия М. М. - адв.С.М. и от защитника на подсъдимия К. Х. - адв.С. К., против въззивна присъда № 2/06.03.2020 г., постановена по внохд № 108/2019 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд /АСнС/.

В протеста и жалбите са наведени всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 - т.3 от НПК.

В протеста и допълнението към него формално е посочено, че подсъдимите неоснователно са оправдани за част от престъпленията, за които са предадени на съд с внесения обвинителен акт. Според прокурора съвкупният анализ на доказателствата по делото, ведно с приобщените по реда на чл.281 от НПК свидетелски показания от досъдебното производство, по несъмнен начин установяват наличието на организирана престъпна група /ОПГ/ с ръководител подсъдимия Х. Х. и участници – К. Х., А. П., Г. Г., М. М., Д. В. и Й. Д.. Твърди се, че продължителният период на упражнявано заплашване и сила по отношение на голям брой лица – неизправни длъжници на получени кредити

или техни близки, сочи на трайно изградена организация, с йерархична структура и състав, преследваща определени специфични цели. Посочено е, че задължението на подсъдимите да събират вземания по силата на договор за поръчка не декриминализира поведението им в случаите, когато чрез заплашване и/или сила са мотивирали пострадалите да извършат нещо противно на волята им, а дадената от съда оценка на протоколите за разпознаване като негодни доказателствени източници и изключването им от доказателствената съвкупност представлява съществено процесуално нарушение, което е довело до неправилни изводи относно съставомерността на вменените им във вина престъпни деяния и тяхното авторство. Извършителите на вторичните престъпления по чл.143 от НК са действали по указание на подсъдимия X., който участва като подбудител и в изпълнение на взето решение на ОПГ. Представителят на държавното обвинение счита, че самото присъствие на местопроезшествието на част от подсъдимите, без те обективно да са реагирали по някакъв начин – не са отправяли конкретни заплахи, но придружаващи признатите за виновни - в различни комбинации по между им, налага извода, че те са действали при общност на умисъла и всеки един от тях е бил съгласен с противоправното поведение на другия съизвършител. Претендира се да се отмени присъдата и делото да се върне за ново разглеждане на въззивната инстанция, включително и поради силно занижения размер на наложените наказания лишаване от свобода, както и неправилното приложение на чл.66 от НК по отношение на подсъдимите К. X. и Д. В..

В жалбите на защитниците бланкетно е посочено, че в осъдителната част въззивната присъда е постановена при непълнота на доказателствата, на базата на предположения и превратен анализ на доказателствената съвкупност. Твърди се, че е налице неправилност на изводите за достоверност на доказателствата, върху които предходните съдебни инстанции са основали констатациите си относно авторството на деянията. Некачественият анализ на доказателствата довел и до неправилния извод относно възприетото авторство на деянията и осъждането на подсъдимите в несъставомерни, по смисъла на чл.24, ал.1, т.1 от НПК, престъпления, като не са събрани достатъчни по обем и категоричност доказателства, които да формират еднозначни и безпротиворечиви изводи, водещи до ангажирането на наказателната им отговорност. При условията на алтернативност се претендира да се отмени присъдата, подсъдимите да се оправдаят изцяло, делото да се върне за ново разглеждане или да се намалят наложените наказания като явно несправедливи.

В съдебно заседание прокурорът от Върховна касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения. Според представителя на държавното обвинение, потвърждавайки оправдателната първоинстанционна

присъда относно вмененото във вина на подсъдимите престъпление по чл.321 от НК, въззивният съд е допуснал нарушение на чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, което е основание за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на АСнС. Посочено е, че извършените деяния, за които подсъдимите са признати за виновни, са с висока степен на обществена опасност, като наложените наказания са силно занижени, а жалбите са изцяло неоснователни.

Подсъдимите Й. А. Д., Д. П. В., М. Н. М., Г. Г. Г., К. Г. Х., П.К. П., А. И. П. и Х. К. Х., редовно призовани, не се явяват в съдебно заседание.

Защитниците адв.М., адв.М., адв.Е. и адв.К. поддържат жалбите и пледират те да бъдат уважени, а протестът да се остави без уважение, тъй като в него не са изложени данни, които да подкрепят заявените касационни основания.

Защитниците адв.М. А. - на подсъдимия П. П., адв.Т.К. - на подсъдимия А. П., адв.В. Т. и адв.К. Д. на подсъдимия Х. Х. молят протеста като немотивиран да бъде отхвърлен, а атакуваният съдебен акт, в оправдателната му част, като правилен и законосъобразен да се остави в сила.

Частните обвинители Н. Н., М. М., М. З., И. М., Д. И., М. Г., М.Г., Г. М., И. И., Д. И., Б. Т., В. Г., С. Д. и М. Д., редовно призовани, а Т.Г. - не е намерен на посочения от него адрес, не се явяват в съдебно заседание и не вземат становище по протеста и по жалбите.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност съобразно чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 12/22.03.2018 г. по нохд № 3063/2016 г. на Специализирания наказателен съд /СНС/:

I. подсъдимите Х. Х., К. Х., А. П., Г. Г., М. М., Д. В. и Й. Д. са признати за невинни в това, в периода март 2013 до 22.09.2014 г. на територията на област Ямбол, Х. Х. да е ръководил, а останалите шестима да са участвали в ОПГ, създадена с цел да върши съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, а именно – престъпления по чл.143 от НК, като групата е създадена с користна цел, поради което и на основание чл.304 от НПК са оправдани по повдигнатото им обвинение по чл.321, ал.3 от НК.

II.

1. подсъдимите К. Х. и Г. Г. са признати за виновни в това, че на 02.04.2013 г. в с.Маламирово, обл.Ямбол са принудили И. М. И. да извърши нещо противно на волята му -да плати пари в размер на 215 лв., дължими по

изтеглен от него кредит, като са употребили за това заплашване – отправяне на закана за физическа саморазправа, поради което и на основание чл.143, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 вр. с ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК са осъдени на по една година лишаване от свобода.

2. подсъдимият М. М. е признат за виновен в това, че на 30.05.2013 г. в с.Лесово, обл.Ямбол е принудили П. И. М. да извърши нещо противно на волята ѝ - да плати пари в размер на 200 лв., дължими по изтеглен от нея кредит, като е употребил за това заплашване – отправяне на закана за физическа саморазправа, поради което и на основание чл.143, ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК е осъден на две години лишаване от свобода.

3. подсъдимите М. М. и Г. Г. са признати за виновни в това, че на неустановен ден, в края на месец март 2013 г. в с.Лесово, обл.Ямбол са принудили М. В. М. да извърши нещо противно на волята ѝ - да заплати вноски по кредит в размер на 99 лв., дължима от В. Щ. И., като са употребили за това заплашване – че ще му нанесат побои, поради което и на основание чл.143, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 вр. с ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК са осъдени: М. на две години, а Г. на една година лишаване от свобода.

На основание чл.66, ал.1 от НК наложеното на К. Х. наказание 1 /една/ година лишаване от свобода е отложено за изпълнение с изпитателен срок от 3 /три/ години.

На основание чл.23, ал.1 от НК на Г. Г. е определено едно общо най-тежко наказание от 1 /една/ година лишаване от свобода, което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпълнение с изпитателен срок от 3 /три/ години.

На основание чл.59, ал.1, т.1 от НК от така наложеното на К. Х. и на Г. Г. наказание лишаване от свобода е приспаднало времето, през което всеки един подсъдимите е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ за времето от 22.09.2014 г. до 02.10.2014 г.

На основание чл.25, ал.1 вр. с чл.23, ал.1 от НК на М. М. е определено едно общо най-тежко наказание от 5 /пет/ години лишаване от свобода, измежду наложените му по настоящото дело и наложените му по нохд № 171/2014 г. по описа на ОС - Ямбол и по нохд № 31/2014 г. по описа на РС - Ямбол, което на основание чл.57, ал.1, т.2, б. „Б“ от ЗИНЗС е постановено да се изтърпи при първоначален „строг“ режим. На основание чл.25, ал.2 от НК е приспаднало времето, през което М. М. е търпял наказание лишаване от свобода, наложено му с определение № 76/07.09.2015 г. на ОС - Ямбол, влязло в сила на 23.09.2015 г., с което са групирани наказанията по нохд № 171/2014 г. на ОС - Ямбол и № 31/2014 г. на РС - Ямбол.

На основание чл.189, ал.3 от НПК в тежест на тримата подсъдими са възложени направените по делото разноски като М. М. е осъден да заплати 279,30 лв., К. Х. - 75 лв. и Г. Г. - 254,30 лв.

С присъдата подсъдимите са признати за невинни и на основание чл.304 от НПК са оправдани по всички останали повдигнати им обвинения.

По протест на прокурор от Специализираната прокуратура за отмяна на първоинстанционната присъда в оправдателната ѝ част, с изключение единствено спрямо подсъдимия П. П. и отмяна приложението на чл.66 от НК по отношение наказанията на К. Х. и Г. Г. и по жалби на защитниците на подсъдимите К. Х., Г. Г. и М. М. е образувано внохд № 108/2019 г. по описа на АСнС. С постановената по делото въззивна присъда, предмет на настоящата касационна проверка, на основание чл.336, ал.1, т.2 вр. с чл.334, т.2 от НПК е отменена първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимите Й. А. Д. и Д. П. В. са признати за невиновни и на основание чл.304 от НПК са оправдани по повдигнатите им обвинения по чл.143 от НК, като вместо това двамата са признати за виновни в това, че на неустановен ден през м.септември 2013 г. в гр.Ямбол, в съучастие по между си като съизвършители, са принудили В.М. Г. да извърши нещо противно на волята му - да плати пари в размер на 233 лв., дължими от З. Т. А. по изтеглен от нея кредит, като Д. употребил за това сила и заплашване – нанесъл му побой и го заплашил, че ще го убие, а В. – заплашване, че ще го хвърли в реката, поради което и на основание чл.143, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 вр. с ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК Д. е осъден на 2 /две/ години, а В. на 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца лишаване от свобода.

На основание чл.57, ал.1, т.2 б. „Б“ от ЗИНЗС наложеното на Д. наказание лишаване от свобода е постановено да се изтърпи при първоначален „строг“ режим, а на основание чл.66, ал.1 от НК наложеното на В. наказание лишаване от свобода е отложено за изпълнение с изпитателен срок от 3 /три/ години.

Двамата подсъдими са осъдени да заплатят направените разноски във въззивното производство в размер на по 150, 97 лв.

В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Касационният протест и жалбите са подадени в предвидения в чл.350, ал.2 от НПК срок, от процесуално легитимирани страни, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което са допустими, но разгледани по същество са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

В протеста и в жалбите оплакването за неправилно приложение на закона е защитено с диаметрално противоположни доводи, в зависимост от

установената съставомерност на деянията по чл.321 от НК и по чл.143 от НК, за които подсъдимите са предадени на съд, и е аргументирано преди всичко като последица от погрешната оценка на доказателствата. В тази връзка следва да се посочи, че преобладаващата част от развитите съображения от представителя на държавното обвинение и от защитата представляват оплакване за необоснованост, доколкото всеки един от тях предлага своя собствена интерпретация на доказателствата, изразявайки несъгласие с извършената такава от въззивния съд, без да са изтъкнати конкретни съображения в какво се състоят твърдените процесуални недостатъци. По този начин не е отчетена спецификата на касационното производство, доколкото необосноваността не е сред нарушенията, за които настоящият съд разполага с правомощия за контрол. Касационният състав следва да провери единствено аналитичната дейност на предходната инстанция - дали са спазени правилата, гарантиращи формалната правилност при изграждане на вътрешното й убеждение, без да подменя същото, като дава указания относно достоверността на едно или друго доказателствено средство. Същевременно формалното и бланкетно позоваване при ангажирането и на трите касационни основания, без дължимата конкретика при тяхната аргументация, не само не държи сметка за спецификата на настоящото производство, но и предопределя параметрите на дължимия отговор. На тази принципна основа твърдението в протеста за наличието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК е аргументирано единствено с възражението, че инстанциите по същество неправилно са изключили от доказателствения материал протоколите за разпознаване на лица с пострадалия Г. М., тъй като поемните лица, посочени в тези протоколи, отричат да са присъствали на въпросните процесуално следствени действия. Изложените в тази насока от предходните инстанции съображения се споделят изцяло и от касационния състав. Действително единствените доказателствени източници, от които може да се извлече информация за начина на провеждане на визираните процесуално следствени действия са именно показанията на поемните лица. Разпитаните в хода на съдебното следствие, в качеството им на свидетели, не само – М. С., Й. И., но и Е. М., А. Т., А. М., Б.и др., са категорични, че при извършените разпознавания те не са присъствали на тяхното провеждане, а само са положили подписите си върху „някакви листи“, като не са разбрали причината за това. При това положение напълно закономерно съставените протоколи са изключени от доказателствената съвкупност, което от своя страна е довело до доказателствен дефицит при решаване на въпроса за авторството на голяма част от вторичните деяния по чл.143 от НК. Същевременно останалите налични доказателства са подложени на внимателен и детайлен анализ както поотделно, така и във взаимовръзката помежду им, а приетите за установени от въззивния съд факти се основават на процесуално валидни доказателства и

доказателствени средства. В атакувания съдебен акт ясно са изложени кои факти съдът приема за установени, въз основа на кои доказателства и доказателствени средства, както и какви са правните му съображения, като е даден отговор на всички направени от страните възражения.

При проявената процесуална активност от страна на АСнС, изразяваща се в провеждането на въззивно съдебно следствие за събирането на доказателства, които имат отношение към предмета на доказване, настоящият състав не констатира наличието на заявената от касаторите непълнота на доказателствата, игнорирането на доказателствени източници, нито пък съдържанието им да е интерпретирано превратно, в нарушение на правилата на формалната логика, каквото е общото оплакване на жалбоподателите от постановения съдебен акт. Въпреки изразеното недоволство от адв.Е. и адв.К., с основание инстанциите по същество са кредитирали показанията на пострадалия И.М. И., дадени на досъдебното производство пред съдия, за което са изложени подробни съображения. Касационният състав не споделя доводите в жалбите за допуснати нарушения на процесуалния закон при разпита на свидетеля пред съдия. Преценката относно организацията и начина на провеждане на разпита по реда на чл.223 от НПК, при наличие на законовите предпоставки за това, е изцяло предоставена на органите на досъдебното производство в зависимост от избраната от тях стратегия и тактика на разследването, като законът не поставя изискване преди разпита пред съдия да е извършен разпит на свидетеля от разследващия полицай.

Не намира опора в доказателствения материал по делото и възражението на адв.М. за наличието на противоречия в показанията на св. М. М. и П. М., в частта им относно фактите и обстоятелствата, свързани с посещението на подсъдимите в домовете им. След прочитането на протоколите, на основание чл.281, ал.1, т.1 и т.2, пр.2 от НПК, всяка една от двете пострадали категорично е потвърдила съдържащата се в тях информация. На тази основа, прецизно е изследвана обективността и надеждността на заявеното от тях, като показанията им са обсъдени не само съобразно вътрешната им безпротиворечивост, но и с оглед пълната им корелация със заявеното съответно от св.Х. и А. И., и от св.Н. и И. Н.. В този смисъл настоящият състав намира, че правно значимите факти са изведени съобразно предвидените от процесуалния закон условия и ред, няма превратно оценени или пренебрегнати доказателства или доказателствени средства, поради което не са налице сочените от жалбоподателите процесуални нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК.

На следващо място, следва да се отбележи, че тъй като в подкрепа на останалите твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила не са изложени каквито и да било съображения, както в протеста, така и в жалбите, те не могат да бъдат разгледани, тъй като при касационната проверка,

за разлика от въззивната, не се следи служебно за тяхното наличие, с изключение на абсолютните процесуални нарушения, каквито не се откриват в конкретния казус, поради което настоящият съд приема за неоснователни упреците на касаторите.

Наведените в протеста и в касационните жалби доводи за допуснати нарушения на материалния закон са аргументирани на плоскостта на заявената невярна оценка на доказателствената съвкупност. Така отправената претенция за допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, подкрепена с формално заявени оплаквания за неправилност на правните изводи – относно наличието или липсата на доказаност на престъпленията, в резултат на оспорената аналитична дейност, налага настоящият състав да обобщи, че при отсъствието на процесуални нарушения при установяване на относимите за предмета на делото обстоятелства и при анализа на доказателствените източници, от които същите са изведени, частичното оправдаване или съответно - осъждането на подсъдимите по отделните инкриминирани обстоятелства, материалният закон е приложен правилно от въззивния съд. Относно соченият като ръководител на групата Х. Х. по делото не е установено кога, къде и при какви обстоятелства той е отправял ръководни нареждания към останалите подсъдими и как е контролирал техните действия, насочени към събиране на законно предоставени на пострадалите или на техни близки парични средства, а още по-малко да е участвал едновременно с това и като подбудител на обвинените като участници в групата при извършване на вторичните престъпления по чл.143 от НК, а и като лице, действащо в изпълнение на решение на ОПГ. Така възприетата за установена по делото фактология не обуславя наличие на престъпно сдружение, което да сочи структурираност и трайност, да е създадено и да функционира съобразно посочената в обвинителния акт цел. Получените парични средства не могат да бъдат възприети като такива с престъпен произход, т.е. користо придобити, респективно като недължими от пострадалите, тъй като те са им законно предоставени под формата на потребителски кредити.

При установените фактически обстоятелства, свързани с индивидуалния характер на извършената от подсъдимите Г. Г., К. Х., М.М., Д. В. и Й. Д. дейност, свързана с упражняването на принуда спрямо отделните пострадали лица, законосъобразно съдът е оправдал не само петимата, но и подсъдимия А. П., относно обвинението им за участие в състава на ОПГ. Изложените в тази насока съображения от първоинстанционният съд, възприети и от въззивната инстанция, се споделят и от настоящия касационен състав и не се налага да бъдат преповтаряни. Следва само да се добави, че по делото не са установени факти посочените подсъдими да са се намирали в обективна връзка по между си, изразяваща се в извършване на съгласувани действия, насочени към определена престъпна дейност и постигането на общи престъпни цели, за

които те са постигнали съгласие по принцип. Относно приетите за осъществени вторични престъпления не са релевирани никакви доказателства, че те са извършени координирано и единствено с цел да обслужат предварително взето престъпно решение. Дори в известна степен установените по делото данни да биха могли да се интерпретират като резултат от дейността на престъпно сдружена група, то това е само една вероятност, хипотеза или предположение, което е твърде далеч от изискванията на закона за постановяване на осъдителна присъда. По отношение на реално осъществените престъпни посегателства от К. Х. и Г. Г. спрямо пострадалия И. И., от Г. Г. и М. М. спрямо пострадалата М. М., от Й. Д. и Д. В. спрямо пострадалия В. Г. и от М. М. спрямо пострадалата П. М. са установени доказателства, които единствено разкриват противоправно поведение на подсъдимите, включително и под формата на съизвършителство, което е възникнало инцидентно във всеки конкретен случай и е обусловено от съответното задължение на длъжника и възможностите му за заплащане, като е обвързано с възложеното упражняване на легална трудова дейност по събирането му. Единствено и само присъствието на съответното местопроизшествие на признатите за невиновни подсъдими, в различни комбинации, не е достатъчно, за да бъдат определени те като съизвършители по смисъла на чл.20, ал.2 от НК. Управляването на автомобил или непротивопоставянето на внезапно осъществените действия на признатите за виновни подсъдими не попадат в приложното поле на чл.143 от НК, тъй като силата или заплахата трябва да бъде осъществена или отправена по такъв начин, че не само да достигне до съзнанието на принудения и тя реално да е възприета от него, но и необходимост от обективни действия, които да мотивират пострадалия към поведение, което той не желае да изпълни, т.е. визираните от представителя на държавното обвинение действия не сочат на съпричастност към упражнената принуда и съответно на наличие на умисъл за това. В този смисъл при приета за установена конкретика правилни се явяват правните изводи на въззивния съд за доказателствена необезпеченост на повдигнатите срещу подсъдимите обвинения, обосновало пълното им оправдаване по чл.321 от НК, частичното - по обвиненията относно вторичната престъпна дейност по чл.143 от НК и по отделни инкриминирани обстоятелства на признатите за виновни.

В протеста и в жалбите освен бланкетно изразеното несъгласие с наложените наказания за всяко от престъпленията, за които подсъдимите са признати за виновни и констатацията, че те са явно несправедливи, не са посочени обстоятелства, които да не са отчетени от въззивната инстанция. Претенциите на прокурора и на всеки от жалбоподателите са по-скоро схематични и декларативно формулирани, като не са посочени определящи отговорността обстоятелства, които да са игнорирани или да са недооценени,

или такива, значението, но които неоправдано да е преувеличено. При индивидуализацията на наказанията с основание въззивният съд се е солидаризирал с изводите на първоинстанционния състав, че полагащата се санкция следва да се определи при условията на чл.54 от НК, при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, въпреки правилно осъществената корекция на част от отчетените определящи отговорността обстоятелства. Така утвърдените, определени от СНС наказания поотделно и за съвкупността от престъпления на основание чл. 23, ал. 1 и чл.25, ал.1 вр. с чл.23 от НК, както и наложените от въззивния съд наказания на Й. Д. и Д. В., като вид и размер са съответни на обществената опасност на извършените деяния, на личността на подсъдимите и на целите по чл. 36 от НК.

Макар разглеждането на делото да е проведено сравнително бързо, но предвид продължителността на производството, което се отличава с фактическа и правна сложност, обусловена от множеството подсъдими и пострадали лица, конституирани като частни обвинители, и обективната отдалеченост на деянията до момента с повече от осем години, при отсъствието на данни по делото за други противообществени прояви на подсъдимите през това време и при наличието на останалите формални предпоставки, визирани в чл.66 от НК, правилна се явява преценката, че за постигане целите на наказанието не е необходимо ефективното му изтърпяване, поради което с основание изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода на подсъдимите Д. В. и К. Х. /протестът е само по отношение на двамата/ е отложено за изпълнение, при това в минималния предвиден в закона срок от три години.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че протестът и жалбите се явяват неоснователни и въззивната присъда като правилна и законосъобразна следва да бъде оставена в сила, поради което и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивна присъда № 2/06.03.2020 г., постановена по внохд № 108/2019 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: